

Arrest

nr. 126 445 van 27 juni 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn, op 14 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 maart 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat L. VERHEYEN en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Mongoolse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 10 juni 2013 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 14 juni 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 6 februari 2014.

1.3. Op 20 maart 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd de volgende dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Mongoolse nationaliteit en bent u afkomstig uit Ulaanbaatar. Sinds 2003 werkte u op zelfstandige basis als taxichauffeur. Op 15 april 2013 bracht u 's avonds een klant naar zijn thuis. Omdat de man dronken was hielp u hem naar binnen tot aan de deur van zijn appartement. Twee dagen later werd u opgepakt door de politie. Ze beschuldigden u ervan deze man te hebben vermoord aangezien u de laatste persoon was die hem heeft gezien. Op camerabeelden aan de ingang van het appartementsgebouw was te zien hoe u uw taxi parkeerde. Via uw nummerplaat kwam de politie u op het spoor. Na uw arrestatie contacteerde u een advocaat. Hij slaagde erin u twee dagen later vrij te krijgen onder voorwaarden. U moest zich na uw vrijlating dagelijks melden op het politiekantoor. U werd onder druk gezet om de moord te bekennen en u diende allerhande klusjes te doen voor de politieagenten. U was deze situatie grondig beu en besloot het land te verlaten. U zag een advertentie waaruit bleek dat het mogelijk was om naar het buitenland gesmokkeld te worden en nam contact op. Op 3 juni 2013 reisde u met uw eigen paspoort en een visum voor Rusland naar Moskou. Vervolgens reisde u met een minibusje naar België. U werd daarbij vergezeld door een smokkelaar. Na aankomst in België nam de smokkelaar uw paspoort af. Op 10 juni 2013 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. U legde geen documenten neer ter staving van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat de door u aangehaalde problemen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die internationale bescherming biedt aan personen die hun land van herkomst dienen te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging omwille van hun religie, ras, politieke overtuiging, nationaliteit of het behoren tot een sociale groep. Uit uw verklaringen blijkt immers dat de door u aangehaalde problemen louter van gemeenrechtelijke aard zijn en geen uitstaans hebben met één van de vijf hierboven vermelde criteria.

Evenmin zijn er redenen om u, op basis van de door u aangehaalde vluchtmotieven, de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U hebt immers niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst. Immers, omwille van onderstaande redenen zijn er ook twijfels gerezen omtrent de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs van uw identiteit of nationaliteit neerlegt. Elke asielzoeker is ertoe gehouden de documenten waarover hij beschikt of kan beschikken neer te leggen. U verklaarde dat u uw identiteitskaart en rijbewijs hebt achtergelaten in Mongolië (zie gehoorverslag CGVS p. 3). Wanneer u gevraagd werd waarom u niemand vroeg om deze documenten op te sturen verklaarde u dat u daar niet aan gedacht hebt. Dergelijke verklaring is onafdoende. In het begin van de asielprocedure wordt op de Dienst Vreemdelingenzaken immers gewezen op het belang van documenten ter staving van uw identiteit en asielrelaas. De vaststelling dat u hebt nagelaten deze documenten te bekomen houdt reeds een negatieve indicatie in met betrekking tot uw asielrelaas.

Wat betreft uw asielrelaas dient te worden opgemerkt dat u beweerde valselijk beschuldigd te zijn van moord daar u als taxichauffeur in aanraking met het slachtoffer gekomen zou zijn. Opnieuw dient te worden vastgesteld dat u hierover geen enkel document wist neer te leggen. Vooreerst zou u toch in staat moeten zijn om uw bewering dat u reeds tien jaren als taxichauffeur werkt, te kunnen staven, maar u legde zelfs uw rijbewijs niet voor. Voorts kan er vanuit gegaan worden dat uw moordaanklacht reeds een hele procedure doorlopen heeft (een aanklacht, een onderzoek, uw arrestatie en vrijlating,...), wat gezien de ernst van de aanklacht dient te resulteren in verschillende juridische documenten. Hier legde u echter niets van voor. Nochtans beweerde u vrijgekomen te zijn via een advocaat. Deze advocaat zou dan logischerwijze over uw dossier moeten beschikken, maar u heeft het nagelaten hem te contacteren (zie gehoorverslag CGVS p. 7). Verder dient te worden opgemerkt dat u niet op de hoogte bent van de stand van zaken in de moordzaak. U hebt er niet naar geïnformeerd omdat u geen slapende honden wilt wakker maken. U weet dus ook niet of de politie nog bezig is met de moordzaak (zie gehoorverslag CGVS p. 7). Uw desinteresse in het verloop van het onderzoek doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

U vreest geen eerlijk proces te zullen krijgen. Volgens u worden in Mongolië vaak mensen veroordeeld op basis van een valse beschuldiging (zie gehoorverslag CGVS p. 7). Dit is echter een blote bewering van uwentwege die u nergens op stoelt. Er is geen reden om aan te nemen dat u op basis van een valselijke beschuldiging met niet het minste bewijs tegen u zou worden veroordeeld voor moord. Daarnaast verklaarde u het proces niet te hebben afgewacht en u zelfs niet geïnformeerd zou hebben naar de huidige stand van zaken, zodat u bezwaarlijk nu al een uitspraak zou kunnen maken

over het verloop en de uitkomst van dit proces. Er kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw bewering in Mongolië vervolgd te worden wegens moord.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat kan beschouwd worden als een enig middel voert verzoeker de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsprincipe en eveneens van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag) en de artikelen 48/3 en 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Betreffende het feit dat hij geen identiteitsdocumenten bijbrengt, stelt verzoeker dat hij wel degelijk moeite heeft gedaan om identiteitsdocumenten te bekomen, doch tevergeefs. Met betrekking tot het feit dat zijn problemen niet vallen onder de bescherming die geboden wordt door het vluchtelingenverdrag, verklaart verzoeker zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad. Aangaande het motief dat er niet kan ingegaan worden op zijn verzoek tot het bekomen van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet omdat hij niet zou aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat voor ernstige schade of bestraffing in geval van terugkeer, poneert verzoeker dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen totaal ten onrechte vertrekt van het standpunt als zou Mongolië een rechtvaardig proces garanderen, dat het tegendeel immers blijkt uit het feit dat men een onschuldige in verdenking stelt zoals *in concreto*. Verzoeker meent dan ook dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de zaak niet naar behoren heeft behandeld en men hem het statuut van vluchteling of het statuut van subsidiaire beschermde heeft geweigerd.

Verzoeker besluit dat hij dan ook erkend dient te worden als politiek vluchteling overeenkomstig artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag of hem minstens het statuut van subsidiair beschermde dient te worden toegekend, dat de problemen in Mongolië voor iedereen bekend zijn.

2.2. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde in deze terecht vast dat verzoekers voorgehouden asielrelaas - in zoverre geloofwaardig - louter van gemeenrechtelijke aard is en geen uitstaans heeft met één van de vijf vermelde criteria. Verzoeker verklaart zich desbetreffend te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

Noch uit verzoekers verklaringen, noch uit het administratief dossier, noch uit andere elementen van het verzoekschrift kan blijken dat verzoeker vreest in Mongolië te worden vervolgd omwille van één van de vermelde redenen in artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag.

2.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag, in aanmerking worden genomen.

2.6. Betreffende de subsidiaire bescherming motiveerde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht *"Evenmin zijn er redenen om u, op basis van de door u aangehaalde vluchtmotieven, de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U hebt immers niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst. Immers, omwille van onderstaande redenen zijn er ook twijfels gerezen omtrent de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.*

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs van uw identiteit of nationaliteit neerlegt. Elke asielzoeker is ertoe gehouden de documenten waarover hij beschikt of kan beschikken neer te leggen. U verklaarde dat u uw identiteitskaart en rijbewijs hebt achtergelaten in Mongolië (zie gehoorverslag CGVS p. 3). Wanneer u gevraagd werd waarom u niemand vroeg om deze documenten op te sturen verklaarde u dat u daar niet aan gedacht hebt. Dergelijke verklaring is onafdoende. In het begin van de asielprocedure wordt op de Dienst Vreemdelingenzaken immers gewezen op het belang van documenten ter staving van uw identiteit en asielrelaas. De vaststelling dat u hebt nagelaten deze documenten te bekomen houdt reeds een negatieve indicatie in met betrekking tot uw asielrelaas.

Wat betreft uw asielrelaas dient te worden opgemerkt dat u beweerde valselijk beschuldigd te zijn van moord daar u als taxichauffeur in aanraking met het slachtoffer gekomen zou zijn. Opnieuw dient te worden vastgesteld dat u hierover geen enkel document wist neer te leggen. Vooreerst zou u toch in staat moeten zijn om uw bewering dat u reeds tien jaren als taxichauffeur werkt, te kunnen staven, maar u legde zelfs uw rijbewijs niet voor. Voorts kan er vanuit gegaan worden dat uw moordaanklacht reeds een hele procedure doorlopen heeft (een aanklacht, een onderzoek, uw arrestatie en vrijlating,...), wat gezien de ernst van de aanklacht dient te resulteren in verschillende juridische documenten. Hier legde u echter niets van voor. Nochtans beweerde u vrijgekomen te zijn via een advocaat. Deze advocaat zou dan logischerwijze over uw dossier moeten beschikken, maar u heeft het nagelaten hem te contacteren (zie gehoorverslag CGVS p. 7). Verder dient te worden opgemerkt dat u niet op de hoogte bent van de stand van zaken in de moordzaak. U hebt er niet naar geïnformeerd omdat u geen slapende honden wilt wakker maken. U weet dus ook niet of de politie nog bezig is met de moordzaak (zie gehoorverslag CGVS p. 7). Uw desinteresse in het verloop van het onderzoek doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

U vreest geen eerlijk proces te zullen krijgen. Volgens u worden in Mongolië vaak mensen veroordeeld op basis van een valse beschuldiging (zie gehoorverslag CGVS p. 7). Dit is echter een blote bewering van uwentwege die u nergens op stoelt. Er is geen reden om aan te nemen dat u op basis van een valselijke beschuldiging met niet het minste bewijs tegen u zou worden veroordeeld voor moord. Daarnaast verklaarde u het proces niet te hebben afgewacht en u zelfs niet geïnformeerd zou hebben naar de huidige stand van zaken, zodat u bezwaarlijk nu al een uitspraak zou kunnen maken over het verloop en de uitkomst van dit proces. Er kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw bewering in Mongolië vervolgd te worden wegens moord." Deze motieven worden niet met valabele argumenten door verzoeker betwist zoals blijkt uit wat volgt.

2.7. In zoverre verzoeker betreffende het gebrek aan identiteitsdocumenten stelt dat hij wel degelijk moeite heeft gedaan om identiteitsdocumenten te bekomen, doch tevergeefs, beperkt hij zich tot een a *posteriori* verklaring, die geenszins steun vindt in de stukken van het administratief dossier. Integendeel, verzoeker verklaarde tijdens zijn gehoor op 6 februari 2014, zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt in de bestreden beslissing, eenvoudigweg dat hij daar niet aan gedacht had (gehoorverslag CGVS, p. 3), doch geenszins dat hij een tevergeefse poging had gedaan om identiteitsdocumenten te bekomen. Ten overvloede wijst de Raad er op dat op heden nog steeds geen identiteitsdocumenten voorliggen en dat verzoeker zich ter gelegenheid van zijn inleidend verzoekschrift beperkt tot de stelling

dat hij moeite heeft gedaan, doch tevergeefs, zonder concrete toelichting te geven over de gepresteerde 'moeite'. Een dergelijke gratuite bewering is dan ook niet dienstig.

2.8. Waar verzoeker meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen totaal ten onrechte vertrekt van het standpunt als zou Mongolië een rechtvaardig proces garanderen, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing enkel blijkt dat verzoeker aangaf te vrezen geen eerlijk proces te zullen krijgen daar in Mongolië vaak mensen worden veroordeeld op basis van valse beschuldigingen. Hieromtrent motiveerde de commissaris-generaal dat dit een blote bewering is van verzoeker die hij nergens op stoelt en dat er geen reden is om aan te nemen dat verzoeker op basis van een valse beschuldiging zou worden veroordeeld voor moord alsook dat verzoeker verklaarde dat hij het proces niet heeft afgewacht en hij niet heeft geïnformeerd naar de huidige stand van zaken, zodat hij bezwaarlijk al een uitspraak zou kunnen maken over het verloop en de uitkomst van het proces. Deze motieven worden door verzoeker niet met concrete argumenten weerlegd. De Raad wijst er op dat door de asielinstanties geoordeeld wordt op grond van de feitelijke elementen zoals die worden aangereikt door de asielzoeker. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust dan ook in beginsel op de asielzoeker zelf. Het komt bijgevolg in de eerste plaats aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken, wat hij *in casu* heeft nagelaten.

2.9. Verzoekers argument dat in Mongolië geen rechtvaardig proces wordt gegarandeerd blijkt uit het feit dat men een onschuldige in verdenking stelt zoals in zijn geval, kan niet gevolgd worden. Immers wijst het enkele feit dat een onschuldige in verdenking wordt gesteld niet automatisch op het niet gegarandeerd zijn van een rechtvaardig proces. De commissaris-generaal motiveert dan ook terecht, het weze herhaald, dat de verklaring van verzoeker dat mensen in Mongolië vaak veroordeeld worden op basis van valse beschuldigingen, een blote bewering is van verzoeker die hij nergens op stoelt en dat er geen reden is om aan te nemen dat verzoeker op basis van een valse beschuldiging zou worden veroordeeld voor moord alsook dat verzoeker verklaarde dat hij het proces niet heeft afgewacht en hij niet heeft geïnformeerd naar de huidige stand van zaken, zodat hij bezwaarlijk al een uitspraak zou kunnen maken over het verloop en de uitkomst van het proces. Voorts merkt de Raad op dat aan verzoekers verklaringen dat hij beschuldigd werd van en vervolgd werd wegens moord geen geloof wordt gehecht. Zoals blijkt uit bovenstaande uiteenzetting worden de motieven van de bestreden beslissing niet met valabele argumenten betwist.

2.10. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. De loutere bewering dat de problemen in Mongolië voor iedereen bekend zijn, volstaat immers niet.

2.11. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

2.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

2.13. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

2.14. Gelet op wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER